

KINH TẠP BẢO TẠNG

QUYỂN 9

Gồm mười bốn chuyện:

102. Chuyện Ca-chiên-diên giải thích tám giấc mộng của vua Ác Sinh.
103. Chuyện con mèo vàng.
104. Chuyện vua Ác Sinh được năm trăm cái bát.
105. Chuyện người cầu vị trời Tỳ-ma mong được giàu lớn.
106. Chuyện quỷ Tử mẫu mất con.
107. Chuyện người chủ tế trời.
108. Chuyện thờ thần cây.
109. Chuyện người phụ nữ nhàm chán dục, xuất gia.
110. Chuyện đứa con bất hiếu bị khổ báo.
111. Chuyện luận nghị của vua Nan-đà và Na-già-tư-na.
112. Chuyện người vợ bất hiếu, ý muốn hại mẹ chồng trở lại giết chồng.
113. Chuyện vua nước Ba-la-nại nghe tiếng kêu trong gò mả.
114. Chuyện Tỳ-kheo già được bốn quả.
115. Chuyện người nữ chí thành được đắc quả.

M

102- CHUYỆN CA-CHIÊN-DIÊN GIẢI THÍCH TÁM GIẤC MỘNG CỦA VUA ÁC SINH

Ngày xưa vua Ác Sinh hành động tàn bạo, không có lòng từ mẫn, tin, hành toàn theo tà kiến. Đức Như Lai đại Bi bảo các đệ tử đi khắp các nước để giáo hóa. Tôn giả Ca-chiên-diên là người dòng Bà-la-môn thuộc nước của vua Ác Sinh nên Đức Phật liền bảo Tôn giả Ca-chiên-diên trở về giáo hóa cho vị quốc vương, cùng với nhân dân xứ này.

Khi ấy Tôn giả Ca-chiên-diên vâng theo lời Phật dạy liền trở về bốn quốc. Bấy giờ vua Ác Sinh không thấy điều chân chánh, phụng thờ tà đạo, vào sáng sớm, thường không muốn thấy người trước khi đến lạy ở miếu thờ trời. Lúc ấy Tôn giả Ca-chiên-diên vì muốn khai hóa cho vua Ác Sinh cho nên lúc bình minh, dậy sớm, hóa làm một người lạ giống như sứ giả ở xa, hình mạo đoan chánh, vào trong cửa cung vua. Khi ấy vua mới thấy Ca-chiên-diên, ngài liền hiện nguyên hình là Sa-môn.

Nhà vua đối diện với Đạo sĩ đã cạo bỏ râu, tóc, thì lại càng thêm cay ghét. Nhà vua hết sức tức giận quát:

–Nay nhà ngươi phải chết. Vua liền bảo người đem Tôn giả Ca-chiên-diên đi định giết.

Tôn giả Ca-chiên-diên tâu với vua:

–Tôi có lỗi gì mà mới thấy tôi ngài muốn giết?

Nhà vua lại nói:

–Người là người không có râu tóc, thấy người là điều không lành, cho nên nay ta

muốn giết người.

Tôn giả Ca-chiên-diên liền đáp:

–Nay cái điều không lành ấy là ở nơi tôi chứ không phải ở nơi vua. Vì sao vậy? Vì vua tuy thấy tôi nhưng vua hoàn toàn không có tổn giảm gì cả. Còn tôi thấy vua, thì vua muốn chết. Theo đó mà suy: Cái gọi là không lành ấy là ở nơi tôi.

Nhà vua vốn thông minh nghe lời nói ấy rồi liền lãnh hội ý Tôn giả, liền thả Tôn giả Ca-chiên-diên, không còn khởi ác tâm với ngài nữa. Nhà vua bí mật sai hai người đi theo sau ngài để xem chỗ nghỉ ngơi, xem ngài ăn đồ ăn gì. Họ thấy Tôn giả Ca-chiên-diên ngồi dưới gốc cây, đi khát thực về thì ăn. Trong khi ăn, ngài chia đồ ăn cho hai người cùng ăn. Ngài để lại chút đồ ăn dư bỏ xuống dưới sông cho cá ăn.

Hai người khi trở về nhà, vua hỏi về chỗ nghỉ ngơi và sự ăn uống của Tôn giả. Hai người như điều thấy ở trên tâu đầy đủ với vua. Ngày hôm sau nhà vua thỉnh Tôn giả Ca-chiên-diên và mời ngài thọ thực với đồ ăn thô sơ. Nhà vua bảo người đến hỏi:

–Đồ ăn hôm nay có vừa ý ngài chăng?

Tôn giả đáp:

–Mục đích của sự ăn là để cho no đủ.

Ngày hôm sau nhà vua dâng cho ngài món ăn thượng vị, ngon lành. Nhà vua lại bảo người đến hỏi ngài:

–Ngài thấy vừa ý chăng?

Đáp:

–Mục đích của sự ăn là để cho no đủ.

Sau đó nhà vua hỏi Tôn giả:

–Tôi đã cúng dường đồ ăn cho ngài mà ngài không nói ngon hay dở, chỉ nói là “no, đủ”, vậy có ý nghĩa gì?

Tôn giả Ca-chiên-diên trả lời nhà vua:

–Phàm thân và miệng giống như cái bếp, vật chiên-đàn nó cũng tiêu hóa, vật thối tha nó cũng tiêu hóa. Thân và miệng cũng như vậy. Bất cứ đồ ăn ngon hay dở, miễn no là được.

Ngài liền nói kệ:

*Thân này như chiếc xe
Không lựa chọn ngon, dở
Dầu thơm và mỡ thối
Vẫn đều chuyên chở hết.*

Nhà vua nghe lời nói ấy nên biết rõ về Đại đức. Vua lại lấy đồ ăn ngon và dở đem cúng cho Bà-la-môn. Các Bà-la-môn lúc đầu nhận được đồ ăn dở, thấy đều tức giận, biến sắc mặt, mắng chửi. Nhưng sau khi nhận được đồ ăn ngon, họ hoan hỷ khen ngợi.

Nhà vua thấy các Bà-la-môn đối với việc ăn uống mà tâm sinh mừng giận, cho nên tâm sinh càng thêm tín kính đối với Tôn giả Ca-chiên-diên.

Bấy giờ Tôn giả có một vị nữ tín chủ tên là Ngoại Sinh, trước ở ngoài thành, sống trong tụ lạc của Bà-la-môn, có một mái tóc rất đẹp. Đã đến mùa an cư, cô có ý muốn cúng dường, mới cắt tóc mình đem bán, được năm trăm đồng tiền vàng, bèn thỉnh Tôn giả Ca-chiên-diên đến an cư để mình được cúng dường.

Tôn giả Ca-chiên-diên, sau mùa hạ an cư xong, lại trở vào trong thành. Khi ấy ở trong cung vua Ác Sinh có một con chim trĩ bỗng chết. Giống như vua Chuyển luân

vương muốn ăn thịt chim trĩ, vua Ác Sinh cũng muốn ăn nó.

Một vị đại thần trí tuệ tâu với vua:

–Đối với chim trĩ này không nên tự ý ăn thịt mà nên thí nghiệm trước.

Vua nghe theo lời nói ấy, liền bảo người cắt một miếng nhỏ đem cho chó ăn. Khi chó được ăn thịt, liền tham đắm mùi vị của thịt bèn ăn luôn cả lưỡi của mình liền bị chết. Nhà vua lại cắt một miếng thịt nhỏ nữa, để thí nghiệm nơi một người, người ấy ăn thịt xong, cũng tham đắm vị ngon của nó, cho đến tự ăn luôn cả tay của mình mà chết.

Vua thấy như vậy nên hết sức sợ hãi. Nghe có người nói thứ thịt này chỉ có Chuyển luân thánh vương, người có trí vô lậu đặc đạo, mới có thể ăn được. Nhà vua liền bảo người xào nấu thịt này thật ngon, rồi đem cúng cho Tôn giả Ca-chiên-diên. Tôn giả Ca-chiên-diên ăn thịt này xong thân thể vẫn bình an.

Ngày hôm sau nhà vua bảo người đến rình xem, thì thấy Tôn giả nhan sắc tươi sáng hơn lúc bình thường.

Khi nhà vua nghe lời ấy rồi, cho là hết sức đặc biệt càng thêm tôn trọng Tôn giả, mà lại khinh chê các Bà-la-môn ngoại đạo. Nhà vua hỏi Tôn giả Ca-chiên-diên:

–Mùa hạ này Tôn giả an cư ở đâu? Nay đi về phương nào?

Tôn giả nói một cách đầy đủ:

–Nhờ cô gái tên là Ngoại Sinh bán tóc lấy tiền cúng dường chúng Tăng.

Nhà vua nghe Tôn giả nói như vậy, mới nói:

–Người trong cung của ta có đầu tóc thật đẹp, nhưng để xứng đáng tiền bằng đồng thì bất quá được vài người. Nay Tôn giả nói đầu tóc vị ấy, trị giá đến năm trăm đồng vàng. Vậy nếu cô gái này có đầu tóc phi thường, thì thân hình nàng phải tuyệt đẹp. Nhà vua liền hỏi tên họ của cha mẹ cô gái ấy, rồi bảo sứ giả đến đó đích thân xem thân hình của nàng, sứ giả thấy nàng dung mạo siêu tuyệt, đúng là nhà vua đã nghĩ. Vua liền bảo sứ đem lễ vật đến hỏi nàng làm vợ, nhưng gia đình của nàng đòi hỏi thật nhiều châu báu, thành ấp, tỵ lạc. Nhà vua suy nghĩ: “Nếu ta cho nhà họ, khi nàng về đây thì của cải đó cũng thuộc về ta.” Nhà vua liền ban cho nhà nàng và được nàng nhận làm chồng.

Ngày rước lễ đầu tiên, cả nước đều vui mừng, mọi người đều nói là rất tốt. Nhà vua lại ra lệnh đại xá, phóng thích tất cả tù nhân. Từ đó nàng có danh hiệu là Thi-bà-cụ-sa phu nhân. Nhà vua rất vui mừng, kính nể người vợ. Về sau nàng sinh được một thái tử tên là Kiêu-bà-la.

Bấy giờ, nhà vua đang nằm ngủ, mộng thấy tám việc:

1. Trên đầu lửa cháy.
2. Hai con rắn cột lưng lại với nhau.
3. Một cái lưới sắt nhỏ bao quanh thân.
4. Hai con cá đở nuốt hai chân vua.
5. Bốn con hạc trắng bay về hưởng nhà vua.
6. Vua đi trong huyết bùn, bùn biến mất nơi nách của vua.
7. Vua lên núi Thái bạch.
8. Chim Quán tước ỉa trên đầu vua.

Sau khi tỉnh giấc, nhà vua cho đó là điều chẳng tốt cho nên sầu lo buồn thảm, liền đến hỏi các Bà-la-môn. Các Bà-la-môn nghe vua nói mộng này, họ vốn hiểm ghét nhà vua, hiểm ghét Tôn giả, cho nên nhân giấc mộng của vua họ nói:

–Này Đại vương, đó là điềm chẳng lành. Nếu không cúng trừ, họa sẽ đến thân vua.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhà vua nghe lời nói ấy tin là đúng, càng thêm sầu não, liền hỏi:

–Lúc cúng trừ thì cần vật gì?

Các Bà-la-môn đáp:

–Vật cần cúng trừ là thứ vua yêu mến. Nếu chúng tôi nói thì vua chắc chắn không thể làm được.

Nhà vua đáp:

–Điều mộng này hết sức hung ác, chỉ lo tai ương lớn ập đến ta, trừ thân ta ra, ta chẳng tiếc thứ gì cả. Xin các ngài hãy nói những vật cần thiết ấy cho ta.

Các Bà-la-môn thấy vua ân cần, biết trong tâm nhà vua lo lắng, liền nói với vua:

–Những vật cần thiết ấy là: Trong giấc mộng này có tám điều, cần phải dùng tám thứ để cúng tế cầu khỏi tai họa:

1. Giết phu nhân Thi-bà-cụ-sa mà vua kính mến.
2. Giết thái tử Kiều-bà-la mà vua thương yêu.
3. Giết đại thần phụ tướng.
4. Giết con chim thần của vua.
5. Giết con voi một ngày có thể đi được ba ngàn dặm của vua.
6. Giết con lạc đà một ngày có thể đi được ba ngàn dặm của vua.
7. Giết con ngựa hay của vua.
8. Giết gã đầu trọc Ca-chiên-diên.

Nếu sau bảy ngày, giết tám thứ đó lấy huyết trộn lại rồi bôi vào thân mà đi thì có thể được tiêu tai nạn.

Nhà vua nghe nói lời ấy, vì cho mạng của mình là trọng, liền đồng ý. Khi trở về cung, vua âu sầu áo não. Phu nhân hỏi vua:

–Vì sao ngài buồn như vậy?

Nhà vua trả lời phu nhân đầy đủ về giấc mộng bất thường ở trên và nói những điều Bà-la-môn cần cúng tế để trừ mộng dữ.

Phu nhân nghe xong mới nói:

–Chỉ để cho thân vua được bình an, không tai họa, còn thân hèn mọn của thiếp thì không cần đề cập đến sao?

Bà liền tâu với vua:

–Sau bảy ngày nữa thiếp sẽ phải chết, vậy hãy cho thiếp đến chỗ Tôn giả Ca-chiên-diên trong sáu ngày để thọ trai, nghe pháp.

Vua nói:

–Không được. Nếu nàng tới đó nói sự thật cho Tôn giả, nếu Tôn giả biết được việc ấy bỏ ta mà bay mất thì sao?

Song phu nhân ân cần xin mãi, vua không thể từ chối được đành cho đi. Khi phu nhân đến chỗ Tôn giả rồi, đánh lễ thăm hỏi. Đã qua bảy ngày mà phu nhân vẫn còn ở, Tôn giả thấy lạ hỏi:

–Phu nhân của vua chưa từng đến đây ở lại thời gian lâu thế, sao hôm nay lại lạ vậy?

Phu nhân nói rõ về ác mộng của nhà vua. Sau bảy ngày nữa là vua sẽ giết hết chúng ta, để cúng tế cầu tiêu tai ương họa hoạn. Con còn sống sót chẳng mấy ngày nữa, cho nên đến đây để nghe pháp.

Do phu nhân nói cho Tôn giả nghe giấc mộng của vua, Tôn giả Ca-chiên-diên nói:

–Giấc mộng ấy hết sức tốt, phải nên vui mừng, không nên lo lắng: “Lửa cháy trên

đầu” là điếm vị vua nước Bảo trụ sẽ dâng cho vua cái mào trời, giá trị mười vạn lượng vàng, họ sẽ đem cống hiến cho vua, chính là điếm mộng này.

Trong lòng phu nhân rất nóng nảy vì sắp hết bảy ngày thì sẽ bị vua giết, sợ điều Tôn giả đoán đến chậm, bà thưa Tôn giả:

–Chứng nào điều đó sẽ đến?

Tôn giả đáp:

–Xế chiều ngày hôm nay sẽ đến. Còn “hai con rắn giao lưng” là vua nước Nguyệt chi sẽ hiến cho vua hai cây kiếm giá trị mười vạn lượng vàng, trong ngày hôm nay sẽ đến. Còn “lưỡi sắt mỏng quấn quanh thân” là điếm vua nước Đại tần sẽ hiến cho vua viên ngọc Anh lạc trị giá mười vạn lượng vàng, sáng mai sẽ đem đến. Còn “con cá đỏ nuốt hai chân” là điếm vua nước Sư tử sẽ hiến cho vua đôi dép báu Tỳ lưu ly trị giá mười vạn lượng vàng, sau giờ ăn ngày mai sẽ đem đến. Còn “bốn con bạch hạc đến” là điếm vua nước Bạt-kỳ sẽ hiến cho nhà vua xe báu bằng vàng, trong giờ Ngọ ngày mai sẽ đem đến. Còn “đi trong máu bùn” là điếm nước An tức sẽ hiến cho nhà vua cái áo da nai Khâm-bà-la, trị giá mười vạn lượng vàng, vào lúc mặt trời xế bóng ngày mai sẽ đem đến. Còn “lên núi Thái bạch” là điếm vua nước Khoáng dã sẽ hiến cho nhà vua con Đại tượng, chiều mai sẽ đem đến. Còn “con chim Quán tước ỉa trên đầu” là điếm nhà vua và phu nhân sẽ có chuyện riêng bí mật, sự việc này đến ngày hôm sau sẽ rõ.

Quả đúng như lời Tôn giả nói, thời hạn đã đến, tất cả những vật cống hiến của các nước đều đem đến, nhà vua rất vui mừng. Phu nhân Thi-bà-cụ-sa trước đây đã có mào trời, nay lại được nước Bảo trụ cống hiến thêm một mào trời (Thiên quan) nữa. Nhà vua nhân đó mới đùa cợt, cỡi mào trời mà phu nhân Thi-bà-cụ-sa đang đội, vua đội thêm một cái nữa lên đầu mình, rồi vua choàng cái vòng vàng đẹp lên đầu phu nhân.

Phu nhân tức giận nói:

–Nếu có điều xấu thì tôi phải chịu trước, nay được mào trời thì người khác đội.

Bấy giờ phu nhân liền lấy hũ đựng sữa ném lên đầu vua, làm cho đầu vua dính đầy sữa. Khi ấy vua bưng bưng tức giận, rút kiếm định chém phu nhân. Phu nhân sợ hãi chạy vào trong phòng đóng cửa lại, khiến cho nhà vua không thể tiến tới được. Bấy giờ nhà vua tự ngộ điều Tôn giả đoán mộng nói: “Có bí mật riêng”, chính là điều này. Nhà vua cùng phu nhân liền đi đến chỗ Tôn giả Ca-chiên-diên trình bày đầy đủ chuyện trên và nói:

–Vì tin lời nói phi pháp của bọn ác tà, đã mấy lần con định làm chuyện đại ác đối với Tôn giả, vợ con, đại thần và các vật mến yêu. Nay mong Tôn giả trình bày lẽ thật, khai thị kẻ đui mù này để cho con được thấy chánh đạo, xa lìa điều ác.

Nhà vua liền mời Tôn giả đến để kính phụng cúng dường, xua đuổi các Bà-la-môn đi xa khỏi lãnh thổ vua đang ngự trị, rồi hỏi Tôn giả:

–Do nhân duyên gì mà các nước như vậy lại đem những vật quý báu của họ để dâng hiến cho con?

Tôn giả đáp:

–Về thời quá khứ, cách đây chín mươi một kiếp, bấy giờ có Đức Phật tên là Tỳ-bà-thi. Khi Đức Phật xuất thế, có một nước tên là Bàn-đầu, thái tử của nước ấy hết sức tin tưởng, vui vẻ, siêng năng, đến chỗ Đức Phật cúng dường lễ bái. Thái tử liền lấy cái mào trời đang đội, kiếm báu, ngọc anh lạc, voi lớn, xe báu, y Khâm-bà-la cúng dường Đức Phật. Nhờ phước lành ấy nên đời đời được tôn quý, những châu báu ưa thích, không cần cũng tự đến.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhà vua nghe điều này xong, càng thêm kính tín Tam bảo, đảnh lễ rồi trở về cung.

M